

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Rebus Gestis Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv

Marchetti, Annibale

Florentiæ, 1687

Capvt III. Honoris cupiditati frangendæ sedulò studet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43962

CAPVT III.

*Honoris cupiditati frangendæ
sedulo studet .*

Milem sui existimationē haud
intra mentis claustra otiosam
detinuit : sed ut in opus prodiret,
quò alios in suam sententiam
pertraheret, modis omnibus
curavit. Nullam comprimendi
fastus, sui que deiiciendi
opportunitatem elabi de manibus
patiebatur : eamque sibi in
eo genere facilitatem paraverat,
ut quamlibet sui contemptionem,
sive privatam, sive publicam
non æquus solum, sed & gaudens
acciperet. Sæpius sibi copiam
fieri depoposcit, ut in togâ
obsoletâ, sædoque ac scisso
pallio, humeros manticâ cogendæ
stipis onustus, omnes Urbis
vicos oberraret. Rogatus
deinde nunquid pudoris illi
ea res afferret, respondit ;
Orbis terrarum Dominū eo
cultu per vias incedentem
spectanti, sectantique non
cum pudore, sed cum ambitione
certandum. omnemque eius-
modi despectionum molestiam
leviter ferri, si oculi ab ijs
avocati sursum in æternam
mercedem

Per urbem
gaudēs stipem
cogit.

dem aspectum conuertant. Nec satis intelligere posse, tametsi ad vulgi opinionem res exigatur, quid tandem causæ sit, cur ea res probro, ac pudori esse debeat. Aut enim, inquit, me norunt quicumque ita deiectum vident, aut minùs. Si minùs; dolenda non est existimationis iactura apud quos nulla unquam existimatio fuit. Sin autem norunt; suspicere cogentur, a quo humana omnia despectari cernant.

Pulcrum
Aloysij di
lemma.

Agrestes
& mendicos
quaerit, ut
instruat.

Pari gestientis animi lætitiâ Urbis sæpè celebriores vias, & fora obibat, ut agrestes homines, ac mendicos Christianæ vitæ præceptis imbueret; idque tanto aduersùs eos caritatis ardore, ac significatione, ut non illos modò attentissimos haberet, verùm etiam clarissimos quosque viros, qui fortè curru præteruehebantur, detineret, atque acri, quo utebatur dicendi genere, mirificè caperet. Sæpè per eam occasionem singulos ex rusticanis auditoribus percontabatur, quampridem sacrâ Exomologesi conscientia labes eluerant; compertoque, id longè pridem fuisse, magnoperè hortabatur, uti rem non traherent, nec tam incertis rerum humanarum casibus æternam animi salutem crederent. Eos verò non antea missos faciebat, quàm insuam sententiam, secumque in templum Farnesianum Soc. Iesu perductos Sacerdoti expiandos sistere.

sisteret. Quo in officio hominem quendam aliquando tenuit, deduxitque, qui sexennium ipsum sacrae Confessionis mysteria neglexerat.

Siquando eveniret, ut publicè errati alicuius de loco superiori, quemadmodum moris est apud nostros in triclinio argueretur; tunc molestiam quidem ex obiectâ culpâ per se ei molestâ atque horridâ haud modicam trahebat; sed eodem tempore par ex reprehensione levamen: sat sciens nostra vitia haud melius, quàm alijs vellentibus, carpentibusue extirpari. Quamobrem nil crebrius a Magistro flagitabat, quàm ut palàm reprehenderetur: quo tempore, licèt pronum ei esset, mentem, cuius frena mirificè pro imperio moderabatur, aliò avocare, sic ut ne auribus quidem quidquid a reprehensore diceretur, perciperet; omnes tamen eiusmodi imperij vires eò adhibebat, ut sensus, mentemque omnem suis reprehensionibus adverteret; ne Præsides, uti aiebat, eo obsequio, seque meritâ apud Deum gratiâ fraudaret.

Libuit aliquandò tyronum Magistro Aloysij constantiam in aduersis, simulque prudentiam, ac dexteritatem in ijs, quorum nullum antea usum habuerat, periclitari: & quia improuisa mirum in modum cuiusque ingenij indolè produnt, ut quæ sumendæ, atque aptandæ perso-

næ

Publicè re-
prehēdi cu-
pit.

quidam
quidam
quidam

Eius con-
stantia, &
equitas re-
tatur, &
fulget.

næ spatium negent; illum ex improvîso tentare statuit: quare adesse iusso præcipit, uti operam suam, quâcumque in re uti velit, triclinij Præfecto in posterum addicat: triclinium si opus sit, verrat, mensas insternat, urceos, patinasque paret, abluat, tergat, aliaque id generis universa, quæ infimi cuiusque curæ demandari solent, ad Præfecti nutum conficiat. Hunc verò clam Adolescente monet, uti se ei in rebus omnibus difficilem, ac morosum præbeat, habeatque semper, quid in eius ministerio carpat: & ut cuncta rectè gesserit, nunquam tamen, sibi satisfactum, ostendat. Dicto Præfectus paruit, suasque partes egregiè implevit, sanctum Adolescentem modis omnibus tentando, vexandoque: nec tamen unquam, uti postea testatum reliquit, vel unicum ab eo verbû exprimere valuit, quo se illi purgatum veller, causamque suam probare niteretur: quin potius pudore, & silentio, veluti flagitij comperitus, iniquam alterius obiurgationem excusare, atque absolvere videbatur: quod cum secum deinde Præfectus reputaret, ceterisque miram Adolescentis constantiam, æquitatemque referret, in eam admirationem rapiēbatur, vix ut oculis suis se credere dicitaret.

Denique iam inde a primis tyrocinijs mensibus

Immeritò
obiurgatus
nunquam se
purgat

bus usque adeo mores suos ad omnem suscepti
 instituti, uniuersæque sanctimoniae leges con-
 formauerat, ut omnium opinione sanctus ha-
 betetur, ac celebraretur in vulgus. Proinde
 veluti unum quempiam e Divorum cætu ob-
 seruabant reliqui, & quæcumque usurpasset, vel
 manibus tractasset, iam tum, uti sacra, ac re-
 ligiosa, osculis excipiebant, ac sedulò conqui-
 sita summâ religione venerabantur. Ita libel-
 lus, unde psalmos, hymnosque in Deiparæ lau-
 dem desumere consueverat, per hæc ea-
 dem tempora clam pietatis causâ su-
 blectus, piè nunc in Sicilia san-
 cteque colitur. Ita etiam
 alijs quibusdam, nul-
 lius ceteroqui
 prætij,
 rebus, magnus alibi honos ha-
 betur, quæ tunc subducta
 fuere, cum sanctus A-
 dolescens necdû
 e vivis ex-
 cesserat.

sanctus pa-
 la habebat
 turæ

Quæ tra-
 ctabat, tã-
 quã sacra
 reliquæ,
 viventi sub-
 ducta